

I. FEJEZET

KULCSOK AZ ISTENNEL VALÓ PARTNERI VISZONYHOZ

Donna Schambach

A csodákról szóló történetek olyan erőteljesek – ó, mennyire építik a keresztyének hitét! Olyan állapotba hoznak mindnyájunkat, ahol még többet akarunk Isten erejéből és az Ővele való kapcsolatból.

A szellemi dolgok iránt sok olyan ember is élénken érdeklődik, aki nem ismeri Istent. Érzékelik, hogy van valami önmagukon túl, és megértik, hogy bizonyos eseményekre sem a tudomány, sem a gondolkodó elme nem adhat magyarázatot az életükben.

A Biblia bevezet bennünket a természetfeletti világába. Bemutatja az elveket, és kulcsokat ad ahhoz, hogy természetfeletti kapcsolatot folytassunk az élő Istennel. Ezeket az életbevágó kulcsokat fontos megértenünk, mielőtt teljes életet élhetünk az Úrral, és rácsatlakozhatunk az Ő természetfeletti erejére, hogy csodatevő kenetet nyerjünk:

1. kulcs: hit
2. kulcs: Szent Szellem erejével történő felruházás

A CSODATEVŐ *kenet*

3. kulcs: könyörületesség
4. kulcs: tekintély
5. kulcs: engedelmisség
6. kulcs: sóvárogva törekedni rá
7. kulcs: szellemi érzékelés
8. kulcs: önmagunk odaszentelése, és szentség

Mikor a Bibliát tanulmányozva megértjük Jézus Krisztus személyét, felismerjük, hogy minden bibliai beszámolóban Jézus a központi alakja, aki kijelenti az Atya Isten mérhetetlen szeretetét az emberi faj, és mély együttérzését minden egyes ember iránt. Jézus azt is kifejtette, hogyan mutatott rá a személyére és az általa felajánlott üdvtervre az ószövetségi prófétai írások mindegyike.

Fontos tudni: Jézus száz százalékban isteni természettel rendelkezik, ugyanakkor száz százalékban ember is volt, aki egy új Ádámmá lett – Pál apostol nevezte így –, s aki a földi életét az Atyával való tökéletes közösségben és neki való engedelmisségben élte le.

Bizonyára azért, miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása. Mert miképpen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképpen egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek. (Róma 5:18,19)

A Biblia tanítása szerint Jézus bűn nélküli tökéletességben élt. Azonban nem az isteni tulajdonságai révén élt így a földön, hanem a Szent Szellem ereje által állt tökéletes összhangban az Atyával. Jézus a saját életén keresztül mutatta be, hogyan kell majd élnünk és szolgálunk, miután Ő eltávozott erről a földről.

Azt mondhatnánk, Jézus szellemileg ráhangolódott a mennyei trónterem frekvenciájára, a nap 24 órájában, a hét 7 napján. Ösztönösen tudta, mikor és hova menjen, és mikor maradjon egy helyben.

Jézus biztosan tudta, hogy mikor mit mondjon, és mindig pontosan értette, mit kell tennie.

Olyan hatalommal szólt, amihez foghatóról még senki nem hallott, és olyan együttérző szeretettel viseltetett mások iránt, amelyet rajta kívül soha senki nem fejezett ki. Különös kapcsolatot ápolt Istennel – Atyjának hívta Őt, és soha nem vesztette el a gyermeki hitét Abba Atya szavainak erejében. Ennek következtében pedig szokatlan szellemi ajándékokban működött – prófétált, kijelentéseket adott át, gyógyított, és amerre csak járt, rendkívüli csodákat tett.

Ez az Istenember, akinek az életét ilyen kirívó események vették körül, valami csodálatos dolgot mondott a tanítványainak:

*Bizony, bizony mondom néktek: **Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.** (János 14:12)*

Ez a kijelentés – más egyebek mellett, amiket Jézus mondott nekik – elkezdte megnyitni a lehetőségek ajtaját a Hozzá legközelebb állók számára; ám csak jóval később nyílt fel a szemük arra, hogy szavainak igazságát és súlyát megértsék.

Időközben a példájából is tanultak. Jézus földi szolgálatához az volt a kulcs, ahogy Ő a mennyei Atyjával való bensőséges kapcsolatban és közösségben élt.

2. FEJEZET

ELSŐ KULCS: HIT

Donna Schambach

A mi a személyiségüket és a viselkedésüket illeti, a szüleim szöges el-
lentétben álltak egymással. Apám hangos volt és lármásan vidám,
aki az emberi kapcsolatokból is erőt merített. Anyám viszont csöndes
és tartózkodó volt, aki a háttérbe húzódva is jól érezte magát.

Ha mégis mutattak legalább egy közös vonást, az a gyermeki hoz-
záállásuk volt, különösen Isten Szellemének dolgai felé. Nyíltszívű, alá-
zatos emberek voltak, akik örömeiket lelték a Biblia igazságaiban, és
szívből elhittek mindent, amit Jézus valaha is mondott.

Apa már a csodák *gondolatára* is izgalomba jött. Amikor Isten ereje
működött egy szolgálaton, képes volt egész éjjel ott maradni és figyelni
Őt munka közben. Az nem számított, hogy ő tartja-e az összejevetelt,
vagy valaki más – ha Isten mozgásba lendült, ő szemlélni akarta azt a
látványt. Gyermeki elragadtatása soha nem hagyott alább Isten keze
működése láttán.

Anyám nagyon szerette a Menny valóságát – nem tudott betelni az
olyan történetekkel, amikor valaki ott járt. Szeretett az angyalok szol-

A CSODATEVŐ *kenet*

gálatáról hallani, és arról is, ahogyan a Szent Szellem ébredések idején működött. Vágyakozó tekintettel gyakran beszélt azokról az Isten erejével történt találkozásokról, amelyekben személyesen része volt az ébredések nagy kitöltése idején. Soha nem távolodtak el a szellemétől azok a pillanatok.

A szüleim fiatalok maradtak Jézusban, és gyakran hallottam – még akkor is, amikor már jócskán a nyolcvanas éveikben jártak –, hogy mások milyen fiatalosnak tartották a megjelenésüket. Gyermeki rácsodálkozásuk megőrizte otthonunkban Jézus személyének és Isten Igéjének a valóságát. Igazi kiváltságnak tartom, hogy olyan otthonban nőhettem fel, ahol a gyermeki hit léghőre uralkodott.

Az Istenbe vetett bizakodás ragadós volt a családban, különösen gyerekkoromban. Már nagyon korán kinyíltak a szellemi szemeim, és akkor még nem tanultam meg, hogy megkérdőjelezzem a hitemet, vagy megengedjem, hogy a gondolataimon kétkedés legyen úrrá.

Emlékszem egy esetre négy éves koromból – mintha csak tegnap történt volna. Nagyon allergiás voltam a mérges szömörécére, és az erdőben tett kóborlásaim során egy nap találkoztam a gonosz növényvel. Hamarosan lángvörös viszkető kiütés borított az összes végtagomon és minden testhajlatban.

Mielőtt a szüleimet a szolgálati kötelezettségeik néhány napra elszólították, anyám adott még egy utolsó utasítást a nagymamának: „Anyá, ne felejtsd el kalaminnal bekenni Donnát, mielőtt lefekszik!” Nagymamám igen mély és halk „mmm-hmm” dörmögést hallatott, mi meg a főbejárat lépcsőjéhez tódultunk, hogy búcsút intsünk a szüleinknek.

Amikor eltűnt a szemünk elől az autójuk, a nagymamám újabb hosszú pillantást vetett rám, és megkérdezte: „Donna, hiszed, hogy Jézus meg tud gyógyítani a mérges szömörécéből?”

Négy éves voltam – nem foglalkoztam filozófiákkal, és nem folytattam teológiai vitákat. Egyszerűen tudtam, amit tudtam. Egy gondtalan és határozott „Hát persze!” volt a válaszom.

Nagymami talpra szökött és elszáguldott jó öreg olajos üvegcséjéért. Aztán megkente a fejemet, és elimádkozott egy egyszerű imát a gyógyulásért. Utána felszólított, hogy mondjak köszönetet Jézusnak, amiért meggyógyította a testemet. Többre nem volt szükség.

Megfürdetett, ágyba dugott, és – no igen, aznap este a kalaminos kenőcsről „megfeledkezett”.

Amikor másnap felébredtem, tudatosult bennem, hogy végig aludtam az éjszakát, viszketegség nélkül. Megvizsgáltam a karjaimat és lábaimat. Úgy tűnt, mintha vadonatúj bőrt kaptam volna, amin a szömörccés allergiának semmi jele nem mutatkozott. Teljesen meggyógyultam! Négy éves gyerekként leesett az állam Isten ereje láttán, és milyen hálás voltam Jézusnak, amiért meggyógyított!

GYERMEKI HIT

A gyermeki hit működik – ezt élő bizonyoságként tanúsíthatom!

Csakhogy amint idősebb lettem, a középiskolában és a főiskolai éveim során elegendő számú elutasító és kételkedő személy vett körül ahhoz, hogy befolyásolják a gondolkodásmodomat. Miközben feltették a kérdéseiket, eltűnődtem magamban: miért van az, hogy egyeseknél működik a gyógyulás, másoknál viszont nem? Sok-sok fejtegetést hallottam „Isten akaratáról”, „Isten szuverenitásáról”, arról, hogy „egy bukott világban élünk.” Mindezeket annak lehetséges okaiként vetették fel, hogy egyesek miért nem részesülnek soha csodákban, noha úgy tűnik, „a világ összes hite” ott van a szívükben.

Nem az én dolgom, hogy mások hitét elvitassam, de egyet tudok – Jézus ezt mondta:

*És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állította azt, és mondta: „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kisgyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.” **Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.** (Máté 18:2–4)*

A CSODATEVŐ *kenet*

Természetesen Jézus a gyermeki szív alázatára utalt, amely ahhoz kell, hogy az ember üdvösségben részesüljön és belépjen a Mennybe. Ám ugyanaz az alázat, amely fölnyitja valakinek a szívét az üdvösség igazságára, arra is ajtót nyit, hogy meglásson mindent, amit a Menny kínálhat neki. Ahhoz, hogy csodákat lássunk az életünkben, a gyermeki alázat és rácsodálkozás az egyik kulcs.

Isten sokszor megengedte nekem, hogy megpillantsam a Menny királyságát munka közben – és oda mindig a gyermeki hit és az alázat gyakorlása volt a bejárat.

Egy nap például a kamcsatkai Petrapovloszkból utaztunk Moszkvába az Aeroflot járatával – ez mintegy kilenc órás repülőút. Egy történelmi jelentőségű, három hetes úton vettünk részt, és távozni készültünk. Ez volt a hazafelé vezető utunk első szakasza.

Apa az első osztályon utazott. Én egy ablak mellett ültem a gép közepe táján, ukrán tolmácsunk, Nyikoláj pedig leghátul a pótülésen, az utaskísérők közelében.

Az út közepén egyszer csak hallom, hogy bejelent valamit a kapitány. Nem értettem oroszul, így számomra nem volt jelentőségük a szavaknak... legalábbis, amíg Niki fel nem bukkant.

„Dicsőség Istennek, Donna testvérnő! Szlavo Boga!”

„Dicsőség Istennek, Niki! Hogy vagy?”

„Csodálatosan, Donna testvérnő! Bizonyságot tettem az utaskísérőknek Jézusról, de hallani sem akartak róla. Ateisták. De most a pilóta nagyon fontos információt közölt: azt mondta, Szibéria fölött járunk, és fogytán az üzemanyag. Ráadásul igen erős ellenszélben haladunk, és kényszerleszállást kell végrehajtanunk Szibériában.”

A szívem elállt, majd hevesen verni kezdett szinte egy időben.

„Dicsőség Istennek!” – folytatta Niki. „Szóltam nekik, hogy van egy amerikai prédikátor a fedélzeten, akin keresztül Isten sok csodát tesz. Arra kértek, keressen meg, hogy imádkozzon a helyzetért. Azt mondták, ha Isten kiment minket a vészhelyzetből, akkor elhiszik, hogy Jézus él! Nagyon félnek.”

Nagyot nyeltem. „Dicsőség Istennek, Niki” – mondtam, de az egészet valahogy nem úgy fogtam fel, mint ő. Niki már lódult is a gép orra felé, hogy megkeresse Apát, én meg elkezdtem imádkozni nyelveken.

Körülbelül két és fél órával később megszólalt a hangosbemondóban ugyanaz a pilóta. Persze azóta mit sem fejlődött az orosz tudásom, de kiszáratva Niki már szaladt is hozzám, hogy elújságolja a történeteket.

„Dicsőség az Úrnak, Donna testvérnő!”

„Dicsőség az Úrnak, Niki! Mi történt?”

„Ó, csodálatos dolog! Közöltem Schambach testvérrel, amit a pilóta mondott, és kértem, hogy imádkozzon. És ő így imádkozott: »Uram, változtasd az ellenszél hátszélle!«” (Íme, egy egyszerű, gyermeki ima.)

„Nos hát, a pilóta közhírré tette, hogy elült az ellenszél, valami szokatlan típusú hátszél lépett a helyére, és emiatt egy órával korábban fogunk Moszkvába érni. Hát ennyit Szibériáról, halleluja!”

„Ó Niki, dicsőség Istennek!”

„Amikor hallották ezt az utaskísérők a pilótától, nagyon elcsodálóztak! Tudták, hogy Isten meghallgatta az imát. El is fogadták Jézust Megváltójuknak; vasárnap velem akarnak jönni gyülekezetbe!” (Ezen a ponton már mind a ketten kiabáltunk.)

Ó, micsoda lecke volt! Niki kisgyermeki szívvel hitt Isten emberének az imájában, és abban is hitt, hogy Jézus megmutatja magát azoknak a légikísérőknek, akiknek szükségük volt rá. Az ugyancsak gyermeki szívű Schambach testvér pedig hitt abban, hogy Jézus az Ő megtartó ereje által csodát tesz, ha szükséges – és Ő végre is hajtotta!

A szellememben még valami felsejlett. Tudtam, alázatosabban kell járnom Istennel. Úgy kell bíznom Őbenne, ahogyan egy gyermeknek az apukájában. Az én hitem gyengébb volt, mint kettejüké... határozottan volt még mit fejlődnöm a hitben.

NÖVEKEDÉS A HITBEN

Az út után nem sokkal Isten Szelleme erősen késztetni kezdett arra, hogy betegekért imádkozzam az összejöveteleimen. Épp csak most in-

A CSODATEVŐ *kenet*

dult a munkatársi kapcsolatom apámmal, miután tizenkét évig a keresztény oktatásban vettem részt. Némi pásztori munkát is végeztem, de amíg nem kezdtem el apával dolgozni, még soha nem prédikáltam egy sátorban országunk spanyol ajkúak lakta szegény városnegyedeiben.

Egészen addig jó tanítónak és helytállásra képes prédikátornak tartottam magam. A tanításokhoz vagy az igehirdetésekhez nagyszerű vázlatokat készítettem, és tudtam, hogyan illusztráljam a mondanivalómat, és miként emeljem ki a gyakorlati alkalmazást.

Akkoriban gyakran használtak írásvetítőt, és én kiválóan alkalmaztam ezt az oktatási segédeszközt. Ám amikor a belvárosokban élő, dolgozó és gyakran küszködő emberek százainak kezdtem hirdetni az Igét, hamar észrevettem: ők nem remekbe szabott prédikációkra és kivetítős előadásokra vágnak.

Az előttem megjelent sebzett embereknek arra volt szükségük, hogy a hitüket építsék Isten Igéjének gyakorlott hirdetésével – és ennél is többre, mert a kétségbeesett embereknek a Szent Szellem *kenete* kell.

Isten meg akarta szabadítani őket a drogtól, az alkoholtól, a perverzióktól és mindenféle elnyomatás alól. Ő azt kívánta, hogy összetört testük meggyógyuljon, és a hitük felépüljön. Azért küldött el bennünket a városközpontokba, hogy ott erős hitű hívőket neveljünk fel, akik Istenben bíznak a tekintetben, hogy a háztartásukban élők, egész családjuk, sőt a társadalmi közösségük is megismeri Jézust.

Egy alkalommal erőteljes összejövetelt tartottunk Baltimore-ban, Maryland államban. Délután volt, és épp kihívtam az embereket megtérni. A jelenlevők őszinte szívvel, könnyek között reagáltak a felhívásra, miközben Istenhez kiáltottak, hogy szabadítsa és változtassa meg őket. Emlékszem, elégedettség töltötte el a lelkemet, és éppen behajtottam a Bibliámat az emelvényen. Abban a pillanatban meghallottam Isten hangját a szellememben: „Még nem végeztél!”

Hogy érted ezt, Uram? – csodálkoztam. Ő bizonyára épp oly elégedett volt a megtérési felhívással, mint én, és már afféle „mára ennyit” hangulat fogott el.

„A betegekért még nem imádkoztál” – mondta.

Kezdtem ideges lenni. Imádkozzam a betegekért? Erre nem úgy gondoltam, mint ami az én dolgom lenne – ez Apára tartozott! A családkban ő volt a csodatevő; és abból egy is elég. Egyre nyíltabban tiltakoztam, és Isten kezdte megmutatni a probléma gyökerét.

Na és mi van, ha senki nem gyógyul meg? – sikítottam gondolatban.

Felszínre jött a kétely, a félelem és a hitetlenség, és Isten tanítani akart engem, hogy gyermeki hitet gyakoroljak. A gyermeki hit pedig nem a test gyümölcse, hanem Isten Szelleméé.

A szellememben hallhattam, hogy a Szent Szellem vezetni akar: „Csak tedd, amit mondok!”

Fölnéztem, és megláttam egy hölgyet jobbról az első sorban, aki a jobb csípőjétől egészen a lábujjáig fűzöt viselt. Később kifaggattam, és megtudtam tőle, hogy három évvel korábban elütötte a városi busz, és a lába nem jött rendbe.

Tudtam, Isten azt akarja, hogy imádkozzam érte, de – ha más nem is látta – majd kiugrott a szívem a helyéről! Nem irányíthatna Isten valaki máshoz, akinek fáj a feje, vagy csúnyán megfázott?

Hála neki, Ő leckében részesített a gyermeki hitből: amikor megalázzuk magunkat – engedjük, hogy elhaljon, ami a test számára fontos, és azt tesszük, amit Ő mond –, csodálatos természetfeletti események történnek körülöttünk.

Egész biztos vagyok benne, hogy az Úr elégedetten nevetett magában, miközben átküzdöttem magam ezen a folyamaton. Még újonc voltam a csodatevésben, és menet közben kellett rájönnöm a nyitjára.

Emlékszem, megkérdeztem a csípőfűzöt viselő nőtől, hogy aznap délután miért jött istentiszteletre. „A gyógyulásomért!” – jelentette ki határozottan.

Így hát belékaroltam és megkértem, hogy tegyen úgy, mint én.

„Sétáljunk!” – kezdtem. Aztán kiadtam a legszellemibb utasítást, ami az eszembe jutott: „Tegyük meg az első lépést az Atya kedvéért!”

A CSODATEVŐ *kenet*

Engedelmesen kitette egyik lábát a földön. *Eddig nagyszerű*, gondoltam. „Most pedig – kockáztattam meg –, tegyünk egy lépést a Fiú kedvéért!” (Ó milyen vallásosan hangzott – de ne feledjük, át kellett törnöm a csodához.)

Végül így szóltam: „És most a harmadik lépést a Szent...” Mielőtt kimondhattam volna: „a Szent Szellemért”; a nő akkorát sikított, ami egy kísértetet is halálra rémített volna! Mindkét lábával föl-le ugrált, és mintha puskából lőtték volna ki, úgy rohangált a sátor körül!

A sátras istentiszteletre egybegyűlt emberek kiabálni kezdtek és Istent magasztalták, mert a saját szemükkel láthatták: a nő tökéletesen meggyógyult!

A hit prédikátora – tudod, az a vallásos alak, aki vallásos hitbeli lépéseket tett, vagyis én – még mindig ott állt tátott szájjal a sátor előterében, és ezt gondolta: *Nézd már, mit tesz Isten!*

Ó, kedves olvasó, biztos képtelen lennék elmagyarázni az összes útját-módját, ahogy mi emberek Isten természetfeletti, gyógyító erejéhez kapcsolódunk. Ő mindig meglep engem valami újdonsággal. Ám egyet tudok: Isten nagyon szereti, amikor a gyermekei bíznak benne. Szereti, amikor nem bonyolítjuk el a dolgokat azzal, hogy Őnála többre gondolunk. Milyen izgalomba hozza Őt, amikor bízunk Őbenne, és egyszerű, gyermeki hittel elfogadjuk Igéjét, mint igazságot!

Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik. (Zsidó levél 11:6)

Isten fantasztikus ajtókat akar megnyitni előtted a természetfelettiére! Ő örömet leli abban, hogy neked adja az Ő királyságát. A kiindulópont a kisgyermekekre jellemző alázat. Amikor megalázzuk magunkat és bízunk Apukában, mennyei Atyánkban, élhetünk királysága kincseivel:

De Jézus magához híván őket, mondta: „Engedjétek, hogy a kisgyermekek én hozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa!” (Lukács 18:16)

Miért ne imádkoznánk most együtt?

Atyám, veszem a bátorságot, hogy Apukámnak hívjalak! Köszönöm, hogy arra invitálsz, hogy a családot része legyek, mint akit örökbe fogadtál, hogy királyságod örököse legyek. Kérlek, bocsásd meg nekem azokat az eseteket, amikor kételkedtem Benned és az Igédben! Bocsásd meg, hogy behódoltam a félelemnek! Most megalázom magam itt előtted.

Elvégeznél a szívemben egy új munkát? Helyreállítanád bennem azt a gyermeki szellemet, ami az üdvösségem napján élt a szívemben? Kérlek, hadd halljam a hangodat minden más hangnál tisztábban, és engedd, hogy minden más szónál jobban bízzak a Te szavaidban!

Vigyél be engem a gyermeki hit mélyebb dimenziójába! Olyan elkötelezetten akarok engedelmeskedni neked, hogy követhesselek Téged nap mint nap a szükségben levő emberekhez, és szolgáljak feléjük a Te szeretetteddel és gyógyító erőddel. Tedd ezt számomra a természetfeletti erő időszakává! Jézus hatalmas nevében, ámen.

Életünk minden dimenziójában működik a hit. Szeretném, ha most néhány erőteljes hitépítő történetről olvasnál – úgy, ahogy azokat apám, R. W. Schambach elmondta. Utána rátérek a következő kulcsra, amely a csodatevő kenetben való működés lesz. A továbbiakban ezt a mintát követjük a könyvben. Tanítok egy kicsit, aztán Apa bizonyosságaiból következik egy csokor. Azért imádkozom, hogy a Szent Szellem bocsásson rád éhséget egy gazdagabb kenet után; egy nagyobb kenet utáni éhséget, mint amilyet eddig tapasztaltál.